

Ποίημα Θεοκτίστου μοναχοῦ τοῦ Στουδίτου.

(πρὸ ἐκάστου τροπαρίου ὄλων τῶν ᾠδῶν λέγομεν· «Δόξα Σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι», πλὴν τῶν Δόξα, καὶ νῦν)

Ῥδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Ἰησοῦ γλυκύτατε Χριστέ, Ἰησοῦ μακρόθυμε, τὰ τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον τραύματα, Ἰησοῦ καὶ γλύκανον, τὴν καρδίαν μου Πολυέλεε δέομαι, Ἰησοῦ Σωτήρ μου, ἵνα μεγαλύνω Σε σωζόμενος.

Ἰησοῦ γλυκύτατε Χριστέ, Ἰησοῦ διάνοιξον, τῆς μετανοίας μοι Πύλας Φιλάνθρωπε, Ἰησοῦ καὶ δέξαι με, Σοὶ προσπίπτοντα, καὶ θερμῶς ἐξαιτούμενον, Ἰησοῦ Σωτήρ μου, τῶν πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Δόξα.

Ἰησοῦ γλυκύτατε Χριστέ, Ἰησοῦ ἐξάρπασον, ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Ἰδολίου Βελίαρ με, Ἰησοῦ καὶ ποίησον, δεξιὸν κάμῃ παραστάτην τῆς δόξης Σου, Ἰησοῦ Χριστέ μου, μοίρας εὐωνύμου λυτρωσάμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰησοῦν γεννήσασα Θεόν, Δέσποινα δυσώπησον, ὑπὲρ ἀχρείων ἱκετῶν Πανάχραντε, ὅπως τῆς κολάσεως, ταῖς πρεσβείαις Σου λυτρωθῶμεν ἀμόλυντε, οἱ μεμολυσμένοι, δόξης αἰδίου ἀπολαύσαντες.

Ῥδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Εἰσάκουσον Φιλάνθρωπε Ἰησοῦ μου, τοῦ δούλου Σου βοῶντος ἐν κατανύξει· καὶ ῥῦσαι Ἰησοῦ με τῆς καταδίκης, καὶ τῆς κολάσεως, μόνε μακρόθυμε, Ἰησοῦ γλυκύτατε πολυέλεε.

Ἐπόδεξαι τὸν δοῦλόν Σου Ἰησοῦ μου, προσπίπτοντα σὺν δάκρυσιν Ἰησοῦ μου· καὶ σῶσον Ἰησοῦ μου μετανοοῦντα,

καὶ τῆς γεέννης με, Δέσποτα λύτρωσαι, Ἰησοῦ γλυκύτατε πολυέλεε.

Δόξα.

Τὸν χρόνον Ἰησοῦ μου ὃν δέδωκάς μοι, εἰς πάθη ἔδαπάνησα Ἰησοῦ μου· διό με Ἰησοῦ μου μὴ ἀπορρίψης, ἀλλ' ἀνακάλεσαι, δέομαι Δέσποτα, Ἰησοῦ γλυκύτατε, καὶ διάσωσον.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Παρθένε ἢ τεκοῦσα τὸν Ἰησοῦν μου, ἰκέτευε ῥυσθῆναι με τῆς γεέννης, ἢ μόνη προστασία τῶν θλιβομένων, Θεοχαρίτωτε, καὶ καταξίωσον, τῆς ζωῆς Πανάμωμε τῆς ἀγήρω με.

Κάθισμα. ᾠχος α'. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Σωτήρ μου Ἰησοῦ, ὁ τὸν Ἄσωτον σώσας, Σωτήρ μου Ἰησοῦ, ὁ δεξάμενος Πόρνην, κάμει νῦν ἐλέησον, Ἰησοῦ πολυέλεε· σῶσον οἴκτειρον, ὃ Ἰησοῦ εὐεργέτα, ὥσπερ ὄκτειρας, τὸν Μανασσῆν Ἰησοῦ μου, ὡς μόνος Φιλάνθρωπος.

ᾠδὴ δ'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Θεράπευσον, Ἰησοῦ μου ψυχῆς μου τὰ τραύματα, Ἰησοῦ μου δέομαι, καὶ τῆς χειρός με ἐξάρπασον, Ἰησοῦ μου εὐσπλαγχνε, τοῦ ψυχοφθόρου Βελίαρ, καὶ διάσωσον.

Ἡμάρτηκα, Ἰησοῦ μου γλυκύτατε εὐσπλαγχνε· Ἰησοῦ μου σῶσόν με, τὸν προσφυγόντα τῇ σκέπῃ Σου, Ἰησοῦ μακρόθυμε, καὶ Βασιλείας τῆς Σῆς με καταξίωσον.

Δόξα.

Οὐχ ἥμαρτεν, Ἰησοῦ μου οὐδεὶς ὥσπερ ἥμαρτον, ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος· νῦν δὲ προσπίπτω δεόμενος· Ἰησοῦ μου σῶσόν με, καὶ τὴν ζωὴν Ἰησοῦ μου κληροδότησον.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Πανύμνητε, Ἰησοῦν ἢ γεννήσασα Κύριον, Αὐτὸν καθικέτευε, τοῦ λυτρωθῆναι κολάσεως, πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς Σε, καὶ Θεοτόκον κυρίως ὀνομάζοντας.

Ῥδὴ ε'. Ὁ φωτισμὸς τῶν ἐν σκότει.

Σὺ φωτισμὸς, Ἰησοῦ μου νοὸς μου, Σὺ σωτηρία, τῆς ἀπεγνωσμένης ψυχῆς μου Σῶτερ, Σὺ Ἰησοῦ μου, τῆς κολάσεως ῥῦσαι, καὶ γεέννης ἐμὲ κραυγάζοντα· Σῶσον Ἰησοῦ μου, Χριστέ με τὸν ἄθλιον.

Ολοσχερῶς, Ἰησοῦ μου πρὸς πάθη τῆς ἀτιμίας, καταβεβλημένος ἤδη κραυγάζω· Σὺ Ἰησοῦ μου, βοηθείας μοι χεῖρα, καταπέμψας ἔκσπασον κράζοντα· Σῶσον Ἰησοῦ μου, Χριστέ με τὸν ἄθλιον.

Δόξα.

Βέβηλον νοῦν, Ἰησοῦ περιφέρων ἀναβοῶ Σοι· Κάθαρον τοῦ ῥύπου με τῶν πταισμάτων, καὶ λύτρωσαί με τὸν εἰς βάθη κακίας, ἐξ ἀγνωσίας κατολισθήσαντα, Σῶτερ Ἰησοῦ μου, καὶ σῶσόν με δέομαι.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τὸν Ἰησοῦν, ἣ γεννήσασα Κόρη Θεοκυῆτορ, Τοῦτον ἐκδυσώπει σωθῆναι πάντας τοὺς ὀρθοδόξους, μοναστὰς καὶ μιγάδας, καὶ γεέννης ῥυσθῆναι κράζοντας· πλήν Σου προστασίαν, βεβαίαν οὐκ ἔγνωμεν.

Ῥδὴ Ϛ'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἰησοῦ μου Χριστέ πολυέλεε, ἐξομολογούμενον δέξαι με Δέσποτα, ὃ Ἰησοῦ καὶ σῶσόν με, καὶ φθορᾶς Ἰησοῦ με ἐξάρπασον.

Ἰησοῦ μου οὐ γέγονεν ἕτερος, ἄσωτος οὐδεὶς, ὡς ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος, ὃ Ἰησοῦ Φιλάνθρωπε· ἀλλὰ Σὺ Ἰησοῦ με διάσωσον.

Δόξα.

Ἰησοῦ μου καὶ Πόρνην καὶ Ἄσωτον, καὶ τὸν Μανασσῆν καὶ Τελώνην νενίκηκα, ὃ Ἰησοῦ μου πάθεσι, καὶ Ληστήν, Ἰησοῦ, Νινευίτας τε.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ἰησοῦν τὸν Χριστὸν μου κυήσασα, Ἄχραντε Παρθένε, ἡ μόνη ἀμόλυντος, μεμολυσμένον ὄντα με, πρεσβειῶν Σου ὑσώπῳ νῦν κάθαρον.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἰησοῦ γλυκύτατε, τὸ φῶς τοῦ Κόσμου, τῆς ψυχῆς μου φώτισον, τοὺς ὀφθαλμούς, Υἱὲ Θεοῦ, τῇ θεαυγεῖ Σου λαμπρότητι, ἵνα ὑμῶ Σε τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον.

ᾠδὴ ζ'. Εἰκόνος χρυσεῆς.

Χριστὲ Ἰησοῦ, οὐδεὶς ἡμαρτεν ἐν γῆ ἐκ τοῦ αἰῶνος, ὃ Ἰησοῦ μου, ὥσπερ ἡμαρτον, ἐγὼ ὁ τάλας καὶ ἄσωτος· ὅθεν Ἰησοῦ μου βοῶ Σοι· μελωδοῦντα με οἴκτειρον, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χριστὲ Ἰησοῦ, ἐν τῷ φόβῳ Σου βοῶ καθήλωσόν με, ὃ Ἰησοῦ μου καὶ κυβέρνησον, νῦν πρὸς λιμένα τὸν εὐδιον, ὅπως Ἰησοῦ μου οἰκτίρμον, μελωδῶ Σοι σωζόμενος· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δόξα.

Χριστὲ Ἰησοῦ, μυριάκις ὑπεσχέθην Σοι ὁ τάλας, ὃ Ἰησοῦ μου τὴν μετάνοιαν, ἀλλ' ἐψευσάμην ὁ ἄθλιος. Ὅθεν Ἰησοῦ μου βοῶ Σοι· τὴν ἀναίσθητον μένουσαν, ψυχὴν μου φώτισον Χριστέ, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Χριστὸν Ἰησοῦν, ἡ γεννήσασα φρικτῶς καὶ ὑπὲρ φύσιν, Αὐτὸν δυσώπει Παναμώμητε, τὰ παρὰ φύσιν μου παιίσματα, πάντα συγχωρήσαί μοι Κόρη, ἵνα κράζω σωζόμενος· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Σὲ Ἰησοῦ μου δυσωπῶ· ὡς τὴν Πόρνην Ἰησοῦ μου ἐλυτρώσω, τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, οὕτω κάμὲ Ἰησοῦ, Χριστέ μου λύτρωσαι καὶ κάθαρον, τὴν ῥερυπωμένην ψυχὴν μου Ἰησοῦ μου.

Καθυποκύψας Ἰησοῦ, ταῖς ἀλόγοις ἡδοναῖς, ἄλογος ὤφθην, καὶ τοῖς κτήνεσιν ὄντως, ὦ Ἰησοῦ μου, οἰκτρῶς, ὁ τάλας Σῶτερ ἀφωμοίωμαι· ὅθεν Ἰησοῦ με τῆς ἀλογίας ρῦσαι.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον.

Περιπεσὼν ὦ Ἰησοῦ, ψυχοφθόροις ἐν λησταῖς ἀπεγυμνώθην, τὴν στολὴν Ἰησοῦ μου, τὴν θεοῦφαντον νῦν, καὶ κεῖμαι μώλωπι κατάστικτος· ἔλαιον Χριστέ μου ἐπίχεε καὶ οἶνον.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τὸν Ἰησοῦν μου καὶ Θεόν, ἡ βαστάσασα Χριστὸν ἀνερμηνεύτως, Θεοτόκε Μαρία, Τοῦτον δυσώπει αἰεὶ, κινδύνων σῶζεσθαι τοὺς δούλους Σου, καὶ τοὺς ὑμνητάς Σου ἀπείρανδρε Παρθένε.

ᾠδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Τὸν Μανασσῆν Ἰησοῦ μου, τὸν Τελώνην, τὴν Πόρνην, τὸν Ἄσωτον οἰκτίρμον Ἰησοῦ, καὶ τὸν Ληστὴν ὑπερβέβηκα, Ἰησοῦ μου ἐν ἔργοις, αἰσχίστοις καὶ ἀτόποις Ἰησοῦ· ἀλλὰ Σὺ Ἰησοῦ μου, προφθάσας με διάσωσον.

Τοὺς ἐξ Ἀδὰμ Ἰησοῦ μου, ἀμαρτήσαντας πάντας, πρὸ νόμου καὶ ἐν νόμῳ Ἰησοῦ, καὶ μετὰ νόμον ὁ ἄθλιος, Ἰησοῦ μου καὶ χάριν, νενίκηκα τοῖς πάθεσιν οἰκτρῶς· ἀλλὰ Σὺ Ἰησοῦ μου, τοῖς κρίμασί Σου σῶσόν με.

Δόξα.

Μὴ χωρισθῶ Ἰησοῦ μου, τῆς ἀφράστου Σου δόξης, μὴ τύχω τῆς μερίδος Ἰησοῦ, τῆς εὐωνύμου γλυκύτατε, Ἰησοῦ· ἀλλὰ Σὺ με, τοῖς δεξιοῖς προβάτοις Σου Χριστέ, Ἰησοῦ μου συντάξας, ἀνάπαυσον ὡς εὐσπλαγχνος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τὸν Ἰησοῦν Θεοτόκε, ὃν ἐβάστασας μόνη, ἀπείρανδρε Παρθένε Μαριάμ, Τοῦτον Ἄγνη ἐξιλέωσε, ὡς Υἱόν Σου καὶ Κτίστην, ῥυσθῆναι τοὺς προστρέχοντας εἰς Σέ, πειρασμῶν καὶ κινδύνων,

καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ μέλλοντος.

Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἰησοῦ γλυκύτατε, ψυχῆς ἐμῆς θυμηδία, Ἰησοῦ ἡ κάθαρσις, τοῦ νοός μου, Δέσποτα πολυέλεε· Ἰησοῦ σῶσόν με, Ἰησοῦ Σωτήρ μου, Ἰησοῦ μου παντοδύναμε, μὴ καταλίπης με, Σῶτερ Ἰησοῦ με ἐλέησον· καὶ λύτρωσαι κολάσεως, πάσης Ἰησοῦ καὶ ἀξίωσον, τῆς τῶν σωζομένων, μερίδος Ἰησοῦ μου τῷ χορῷ, τῶν ἐκλεκτῶν Σου μὲ σύνταξον, Ἰησοῦ Φιλάνθρωπε.

Ἰησοῦ γλυκύτατε, τῶν Ἀποστόλων ἡ δόξα, Ἰησοῦ μου καύχημα, τῶν Μαρτύρων Δέσποτα παντοδύναμε· Ἰησοῦ σῶσόν με, Ἰησοῦ Σωτήρ μου, Ἰησοῦ μου ὠραιότατε, τόν Σοὶ προστρέχοντα, Σῶτερ Ἰησοῦ με ἐλέησον, πρεσβείαις τῆς Τεκούσης Σε, πάντων Ἰησοῦ τῶν Ἁγίων Σου, Προφητῶν τε πάντων, Σωτήρ μου Ἰησοῦ, καὶ τῆς τρυφῆς, τοῦ Παραδείσου ἀξίωσον, Ἰησοῦ πανάγαθε.

Δόξα.

Ἰησοῦ γλυκύτατε, τῶν μοναζόντων τὸ κλέος, Ἰησοῦ μακρόθυμε, Ἀσκητῶν ἐντρύφημα καὶ καλλώπισμα· Ἰησοῦ σῶσόν με, Ἰησοῦ Σωτήρ μου, Ἰησοῦ μου πολυέλεε, χειρὸς ἐξάρπασον, Σῶτερ Ἰησοῦ με τοῦ δράκοντος, καὶ τούτου τῶν παγίδων με, Σῶτερ Ἰησοῦ ἐλευθέρωσον, λάκκου κατωτάτου, Σωτήρ μου Ἰησοῦ ἀναγαγών, καὶ δεξιοῖς συναρίθμησον, Ἰησοῦ προβάτοις με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μὴ καταπιστεύσης με, ἀνθρωπίνη προστασία, Παναγία Δέσποινα, ἀλλὰ δέξαι δέησιν τοῦ ἱκέτου Σου· θλιῖψις γὰρ ἔχει με, φέρειν οὐ δύναμαι, τῶν Δαιμόνων τὰ τοξεύματα· σκέπην οὐ κέκτημαι, οὐδέ ποῦ προσφύγω ὁ ἄθλιος, πάντοθεν πολεμούμενος, καὶ παραμυθίαν οὐκ ἔχω πλὴν Σου. Δέσποινα τοῦ Κόσμου, ἐλπίς καὶ προστασία τῶν πιστῶν, μή μου παρίδης τὴν δέησιν, τὸ συμφέρον ποιήσον.

Εὐχὴ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Δέσποτα Χριστέ, ὁ Θεός, ὁ τοῖς πάθεσί Σου τὰ πάθη μου θεραπεύσας, καὶ τοῖς τραύμασί Σου τὰ τραύματά μου ἰατεύσας, χάρισαί μοι τῶ πολλὰ Σοι πταίσαντι δάκρυα κατανύξεως· συγκέρασόν μου τὸ σῶμα, ἀπὸ ὀσμῆς τοῦ ζωοποιοῦ σώματός Σου, καὶ γλύκανόν μου τὴν ψυχὴν, τῶ Σῶ Τιμίῳ Αἵματι, ἀπὸ τῆς πικρίας, ἣν με ὁ ἀντίδικος ἐπότισεν. Ὑψωσόν μου τὸν νοῦν πρὸς Σέ, κάτω ἐλκυσθέντα, καὶ ἀνάγαγέ με ἀπὸ τοῦ χάσματος τῆς ἀπωλείας· ὅτι οὐκ ἔχω μετάνοιαν, οὐκ ἔχω κατάνυξιν, οὐκ ἔχω δάκρυον παρακλητικόν, τὰ ἐπανάγοντά με τέκνα πρὸς τὴν ἰδίαν κληρονομίαν. Ἐσκοτίσμαι τὸν νοῦν ἐν τοῖς βιωτικοῖς πάθεσι, καὶ οὐκ ἰσχύω ἀτενίσει πρὸς Σὲ ἐν ὁδύνῃ, οὐ δύναμαι θερμανθῆναι τοῖς δάκρυσιν τῆς πρὸς Σὲ ἀγάπης. Ἀλλά, Δέσποτα Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, δώρησαί μοι μετάνοιαν ὀλόκληρον, καὶ καρδίαν ἐπίπονον εἰς ἀναζήτησίν Σου· χάρισαί μοι τὴν χάριν Σου, καὶ ἀνακαίνισον ἐν ἐμοὶ τὰς μορφὰς τῆς Σῆς εἰκόνας. Κατέλιπόν Σε μὴ μὲ ἐγκαταλίπης· ἔξελθε εἰς ἀναζήτησίν μου, ἐπανάγαγέ με πρὸς τὴν νομὴν Σου, συναρίθμησόν με τοῖς προβάτοις τῆς ἐκλεκτῆς Σου ποιίμνης, καὶ διάθρεψόν με σὺν αὐτοῖς ἐκ τῆς χλόης τῶν θείων Σου Μυστηρίων· πρεσβείαις τῆς πανάγνου Μητρός Σου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων Σου. Ἀμήν.